

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/197/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120230621
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:6120230621.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudkýň JUDr. Andrey Galdunovej a JUDr. Moniky Koščovej v spore žalobcu: K. G., E.. XX.X.XXXX, I. K. D., F. XXX/X, zastúpený JUDr. JCLic. Tomáš Majerčák, PhD., s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom v Košiciach, Južná trieda 28, proti žalovanému: Mesto Košice, so sídlom v Košiciach, Trieda SNP 48/A, IČO: 00 691 135, o zaplatenie 6.493,97 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice II sp.zn. 10C/21/2020 zo dňa 27. októbra 2022

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok Okresného súdu Košice II č.k. 10C/21/2020-297 zo dňa 27. októbra 2022.

N e p r i z n á v a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice II (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) zhora označeným rozsudkom zamietol žalobu a žalovanému proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáha zaplatenia 6.493,97 € pôvodne titulom náhrady za zákonné vecné bremeno v zmysle zák. č. 66/2009 Z.z. a neskôr titulom vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka.

3. Vykonaným dokazovaním vzal za preukázané, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľností - pozemkov nachádzajúcich sa v katastrálnom území Severné Mesto, obec Košice - Sever, okres Košice I, zapísaných na LV č. XXXXX, parcela KN-E č. XXXXX, druh pozemku - orná pôda o výmere 914 m², o veľkosti jeho spoluvlastníckeho podielu 2/36, t. j. 50,78 m², parcela KN-E č. XXXXX/XXX, druh pozemku - orná pôda o výmere 137 m², o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 2/36, t. j. 7,61 m² a LV č. XXXXX, parcela KN-E č. XXXXX, druh pozemku - orná pôda o výmere 2402 m², veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/6, t. j. 400,33 m², parcela KN-C č. XXXX/XX, druh pozemku - ostatná plocha o výmere 896 m², veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/6, t. j. 149,33 m². Spôsob využívania pozemkov (parcela KN-C č. XXXX/XX) je definovaný ako 29 - pozemok, na ktorom je okrasná záhrada, uličná a sídlisková zeleň, park a iná funkčná zeleň a lesný pozemok na rekreačné a poľovnícke využitie. Listom z 29.1.2020 žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie odplaty za vecné bremeno za obdobie od 29.1.2017 do 29.1.2020 vo výške 6.493,97 €, stanovenej v zmysle znaleckého posudku č. 49/2016, vypracovaného znalcom U.. A. Š.. Výzva bola žalovanému doručená 30.1.2020.

4. Z Jednostupňového projektu kanalizácie stokovej pre PKO Košice, vypracovaného v máji 1968, zo všeobecnej časti vyplynulo, že stavenisko plánovaného areálu sa rozprestieralo v severnej časti Košíc z južnej strany ohraničené Čermeľským potokom, z východnej strany riekou Hornád, zo západnej strany Kostolianskou cestou a zo severnej strany cestou do Ťahanoviec.

5. Z rozhodnutia Obvodného národného výboru, odboru výstavby Košice - Sever č. 2321/75-Kol./Já z 1.9.1975 (č. I. 223) vyplynulo povolenie akcie PKO - detské ihrisko - Košice do trvalého užívania.

6. Zo Štúdie súboru stavieb areálu Parku kultúry a oddychu Košice, vypracovaného organizáciou Stavoprojekta z októbra 1980 (č. I. 231 a nasl.), vyplynul opis vtedajšieho stavu územia PKO, pričom bolo konštatované, že je zastavené veľmi riedko a možno ho rozdeliť na štyri zóny. Medzi plážovým kúpaliskom a reštauráciou Anička v centre tejto zóny je vzrastlý park. V južnej časti tohto pásu je realizovaný Detský areál s komplexným vybavením.

7. Zo Štúdie súboru stavieb Parku kultúry a oddychu Košice, ktorú vypracoval Stavoprojekt Košice, z novembra 1985 (č. I. 251 a nasl.) vrátane projektového nákresu celkovej situácie PKO Košice vyplynulo, že smerný územný plán vymedzil pre komplexné poskytovanie služieb pre oddych a s ním spojené činnosti územie v severnej časti mesta na pravej strane rieky Hornád v nadväznosti na terajší areál „Anička“ a areál „Ryba“. Pri stavbe č. XX W. Č.. XX bolo cieľom nadviazať na existujúci areál Ryba a detský park na jednej strane a vybudovať stály zábavný park a verejný park s pásom zelene (č. I. 256). Ďalej z nej vyplynula charakteristika územia v tom smere, že najstaršiu časť zástavby predstavuje areál Aničky, ktorého jadrom je park s kompletnou vysokou zeleňou, do ktorého inklinuje budova reštaurácie Anička. Južným smerom pozdĺž Hornádu a v nadväznosti na areál Anička je novovybudovaný pás parkovej zelene, ktorý prebieha okolo areálu Ryba a končí pri Čermel'skom potoku. V južnej časti tohto pásu sa nachádza detský areál, ktorý je v dobrom technickom stave a ďalej areál „Ryba“ s vodnou plochou zriadenou v bývalom mŕtvom ramene Hornádu s upraveným dnom a brehmi. Komunikácia znehodnocuje areál plážového kúpaliska. Okrem toho slúži ako hlavný peší nástup do terajšieho areálu PKO a reštaurácie Ryba.

8. Zo sprievodnej správy Štúdie súboru stavieb PKO - Košice pre vyhodnotenie záberu poľnohospodárskeho pôdneho fondu z novembra 1985 (č. I. 275) vyplynulo, že riešené územie sa nachádza v severnej časti Košíc na pravom brehu Hornádu; západnú a severnú časť ohraničuje štátna cesta Košice - Ťahanovce, východnú hranicu tvorí areál PKO - Anička a južnú regulované koryto Čermel'ského potoka. Z jej grafickej časti je zrejme vymedzenie areálu PKO Košice.

9. Právne posudzoval vec podľa § 1 ods. 1, ods. 2, § 2 ods. 1, ods. 2, § 4 ods. 1, ods. 2 zák. č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom vysporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zák. č. 66/2009 Z.z.), § 43a ods. 1, ods. 3 písm. p/ zák. č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v zmysle neskorších predpisov (ďalej len zák. č. 50/1976 Zb. alebo stavebný zákon) v spojení s ust. § 151n ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka (ďalej aj len OZ).

10. Z vykonaného dokazovania mal za nesporné vlastníctvo žalobcu k dotknutým parcelám, ako aj ich užívanie žalovaným, nakoľko sa na nich nachádza park Anička, ktorý žalovaný nadobudol na základe zák. č. 138/1991 Zb. v zmysle delimitačného protokolu a hospodárskej zmluvy z roku 1983. Tieto listinné dôkazy boli súdu známe z iného konania, vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 10C/46/2019. Aj keď pôvodne sa žalobca domáhal náhrady za vecné bremeno podľa zák. č. 66/2009 Z.z., neskôr zmenil právnu kvalifikáciu na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 OZ, čo odôvodnil absenciou zákonných predpokladov pre aplikáciu zák. č. 66/2009 Z.z. podľa § 1 ods. 2, pretože ide o verejnú zeleň, čím podľa žalobcu na predmetných pozemkoch nevzniklo vecné bremeno podľa § 4 ods. 1, a preto mu za užívanie svedčí nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

11. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobcu, že na túto právnu vec nie je možné aplikovať zákon č. 66/2009 Z. z. Žalobca tvrdil, že na pozemkoch v jeho vlastníctve je verejná zeleň, pričom zákon sa primárne vzťahuje na stavby a primeranosť použitia podľa § 1 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. na športový areál, cintoríny či verejnú zeleň nezakladá vznik vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. V parku Anička ide síce o pozemky ako plochy zelene porastené trávnatým porastom a drevinami s mobiliárom a s plochami komunikácií pre peších a cyklistov, ale z pohľadu účelu, na ktorý slúžia a na aký boli v minulosti určené - verejná zeleň ako súčasť stavby PKO Anička na športovorekreačné využitie, sú objektom, ktorý je nutné považovať za inžiniersku stavbu - oddychový park podľa §43a ods. 3 písm. p) stavebného zákona. Taká stavba je potom zahrnutá v § 1 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. Aj v prípade, že by park Anička bolo možné považovať za verejnú zeleň v zmysle § 1 ods. 2 zákona č.

66/2009 Z. z., súd sa nestotožnil s výkladom § 1 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z. prezentovaným žalobcom. Uviedol, že zákon upravuje usporiadanie vzťahov vlastníkov zastavaných pozemkov a vlastníkov stavieb na nich umiestnených. Primerane podľa tohto zákona môžu byť usporiadané aj pozemky, na ktorých sa nachádza cintorín, športový areál vo vlastníctve obce alebo verejná zeleň. Z uvedeného je podľa názoru súdu zrejmé, že zákon nevylučuje zriadenie zákonného vecného bremena aj na pozemkoch podľa § 1 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. a aj takto zaťažené pozemky je možné usporiadať v zmysle zákona č. 66/2009 Z. z. Vo vzťahu k tomuto názoru súd poukázal na nedávne rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach ako súdu odvolacieho, ktorý rozsudkom z 13. septembra 2022 sp. zn. 6Co/78/2022 rozhodol o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Košice II z 22. decembra 2021 sp. zn. 15C/61/2018 o finančnom plnení za užívanie lokality „Borovicový háj“, ktorá je verejnou zeleňou. Táto verejná zeleň prešla do vlastníctva mesta podľa osobitného predpisu, čím aj v tomto prípade boli splnené podmienky pre aplikáciu zákona č. 66/2009 Z. z. na prejednávany prípad (odkaz na odsek 59. odôvodnenia rozsudku z 13. septembra 2022 sp. zn. 6Co/78/2022). Aplikácia inštitútu bezdôvodného obohatenia je preto i pri nazeraní žalobcu na park Anička ako na verejnú zeleň a za primeraného použitia § 1 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z. z. vzhľadom na spomínané rozhodnutie odvolacieho súdu nedôvodná.

12. Za nedôvodné považoval súd i to, že vecné bremeno podľa žalobcu nemohlo vzniknúť aj z dôvodu, že park Anička nespĺňa podmienku povolenia podľa platných právnych predpisov. Je pravdou, že žalovaný počas konania nepredložil žiadne stavebné povolenie či územné rozhodnutie pre park Anička. Odôvodnil to tým, že také rozhodnutia nevie vzhľadom na časový odstup dohľadať. Na preukázanie povolenosti parku Anička však ponúkol súdu listinné dôkazy o postupnom budovaní PKO Anička, jeho súčasti, počnúc rokom 1968, z ktorých je zrejmé, že verejná zeleň bola od roku 1968 plánovaná ako súčasť stavby PKO Anička s následnou postupnou realizáciou jeho usporiadania ako objektu určeného na oddychovú a športovú činnosť. O stavbe PKO Anička hovoria i ďalšie listiny, a to štúdia súboru stavieb Parku kultúry a oddychu Košice, ktorú vypracoval Stavoprojekt Košice v roku 1985, kedy bola verejná zeleň súčasťou areálu parku, kde sa nachádzajú aj žalované pozemky. Žalobca neuviedol žiadne konkrétne námietky, pre ktoré by bol dôvod predpokladať, že park Anička je nepovolenou stavbou, ktorá vznikla bez toho, aby o takom rozsiahlom projekte, akým bol PKO Anička, resp. PKO Košice, bolo v zmysle vtedy platných právnych predpisov rozhodnuté a následne park dlhodobo užívaný v súlade s jeho účelom bez potrebných povolení. Všetky listinné dôkazy, ktoré žalovaný predložil, je nutné hodnotiť aj v kontexte doby, kedy boli vydané či vypracované, časť z nich ešte pred prijatím zákona č. 50/1976 Zb. Len skutočnosť, že žalovaný po spochybnení povolenia stavby nevie konkrétne rozhodnutie o povolení stavby či územné rozhodnutie predložiť, pričom poskytol rozumné vysvetlenie, prečo tomu tak je (uplynutie skartačných lehôt), v spojení s ostatnými dôkazmi, ktoré predložil, nie je dôvodom, prečo by záver o povolení stavby parku Anička nebolo možné prijať. V tejto súvislosti dal súd do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2010 sp. zn. 5Cdo/71/2008: „V súvislosti s nadobudnutím vlastníctva rozhodnutím štátneho orgánu sa často v praxi objavuje otázka nemožnosti dokázať, že rozhodnutie, ktoré bolo vydané pred desaťročiami, obsahovalo všetky zákonom predpísané náležitosti a nadobudlo právnu moc, spojenú s vlastníckym právom. V takom prípade nie je možné vylúčiť zistenie existencie takýchto rozhodnutí aj nepriamymi dôkazmi, a to s prihliadnutím k správaniu účastníkov po nimi tvrdených zmenách vlastníctva. Ak nie je dôvod k pochybnostiam, že sa určité veci v čase dávno minulom (t.j. ak časový odstup podstatne prekračuje aj vydržacie alebo skartačné lehoty) diali obvyklým, resp. úradným postupom, je dôkazné bremeno o tom, že v konkrétnom prípade tak nebolo, na tom, kto takúto skutočnosť tvrdí.“ Obdobne rozhodol i Najvyšší súd Českej republiky v rozsudku z 3. februára 2005 sp. zn. 22Cdo/1400/2004: „v sporoch, v ktorých časový odstup od rozhodných skutočností podstatne prekračuje i vydržacie lehoty alebo lehoty skartačné, nie je na mieste extenzívnym spôsobom pochybovať, či otvárať záležitosti, ktoré pred mnohými rokmi založili právne vzťahy“. Toto rozhodnutie podľa súdu je použiteľné aj v tomto prípade, keď stavebné povolenie by zrejme muselo spadať do obdobia sedemdesiatych a osemdesiatych rokov, čo je časový odstup, ktorý podstatne prekračuje aj vydržacie alebo skartačné lehoty.

13. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súd posudzoval žalobou uplatnený nárok podľa zák. č. 66/2009 Z.z., keďže predmetom prechodu na žalovaného bol park Anička a v súlade s § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z. vzniklo dňom 1.7.2009 v prospech žalovaného právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Žalovaný teda užíva sporné parcely na základe zákonného vecného bremena.

14. Vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR (rozhodnutia sp.zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30.11.2019, sp.zn. 2Cdo/194/2018 z 26.8.2019, sp.zn. 7Cdo/26/2014 zo dňa

24.3.2015 a sp.zn. 3Cdo/49/2014 zo dňa 14.4.2016) dospel k záveru, že náhrada za zákonné vecné bremeno vzniknuté podľa § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z. je jednorazová a nemá charakter opakovaného plnenia, pričom tento nárok patrí iba vlastníkovi pozemku v čase vzniku zákonného vecného bremena a je možné ho uplatniť iba v trojročnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť od účinnosti zákona (od vzniku zákonného vecného bremena). Žalobca si teda mohol uplatniť náhradu za vecné bremeno v lehote troch rokov od účinnosti zákona, t.j. do 1.7.2012, pričom žalobu podal na súd až dňa 3.2.2020 a vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným za situácie, že súd z obsahu spisu nezistil žiadne skutočnosti, pre ktoré by na takto vznesenú námietku premlčania nemal prihliadať, žalobu zamietol.

15. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a aj keď žalovaný bol v spore úspešný, preukázateľne mu žiadne trovy konania nevznikli, preto rozhodol, že žalovanému ako úspešnej strane sporu náhradu trov konania nepriznáva.

16. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP a navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vytýkal súdu nesprávne právne posúdenie vecí, pokiaľ na zistený skutkový stav aplikoval zák. č. 66/2009 Z.z., ktorý sa na vec nevzťahuje. Argumentoval tým, že v čase podania žaloby bola ustálená rozhodovacia prax súdov v otázke odplaty za vecné bremeno podľa zák. č. 66/2009 Z.z. tak, že odplata patrí vo forme opakujúceho sa plnenia. Žalobca preto legitímne očakával, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s konštantnou rozhodovacou praxou, ktorá bola pred podaním žaloby. Priznávaním jednorazovej náhrady súd poprel účel a význam zák. č. 66/2009 Z.z. a žalobcovi takto zostalo iba holé vlastnícke právo, keďže majetok mu bol vyvlastnený a nemá nárok na akúkoľvek odplatu. Rozhodnutie je tak v rozpore s princípmi právneho štátu i medzinárodným právom. Uviedol, že rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo vzťahu k zák. č. 66/2009 Z.z., na ktoré sa súd odvoláva, sa týkajú pozemkov pod cestami a nie parkov a verejnej zelene. Najvyšší súd sa vo svojich rozhodnutiach vôbec nevysporiadal s otázkou, prečo odplata za vecné bremeno by nemohla byť opakujúca sa a iba stroho konštatoval jednorazovú odplatu. Vytýkal súdu, že sa nevysporiadal s otázkou dobrých mravov. Žalovaný napriek tomu, že je na jeho pozemkoch park už 30 rokov, žalobcovi nič za užívanie nezaplatil, o majetkovoprávne usporiadanie sa ani neusiloval a pokiaľ mu žalobca ponúkol predaj pozemkov za cenu stanovenú znaleckým posudkom, túto ponuku ignoroval. Súd sa nevysporiadal ani s tým, že takúto situáciu a stav bezprávia vytvoril štát, tento okupoval pozemky, budoval si na nich, čo chcel, a to bez súhlasu vlastníkov. Podobne žalovaný porušoval práva žalobcu celých 30 rokov, keď neplatil nájom, nereagoval na výzvy na odkúpenie alebo na platenie nájomného. Žalobca trval na tom, že na parcely, ktoré sú predmetom tohto konania, nemožno aplikovať zák. č. 66/2009 Z.z., nakoľko vecné bremeno na týchto pozemkoch nikdy nevzniklo. Zákonodarca zriadil vecné bremeno len k pozemkom pod stavbou, pričom predmetom konania sú parcely, na ktorých je verejná zeleň a nie stavby. Ani katastrálny odbor okresného úradu neeviduje na žalovaných pozemkoch žiadne stavby. Pokiaľ by aj súd dospel k záveru, že na pozemkoch je stavba, t.j., že park Anička je stavbou, jednoznačne nejde o stavbu povolenú podľa právnych predpisov, nakoľko táto skutočnosť preukázaná nebola. Žalovaný nepredložil žiadne stavebné povolenie, ani územné rozhodnutie, týkajúce sa parku Anička ako dôkaz o tom, že bol zriadený v súlade s právnymi predpismi. Aj v prípade parku postaveného za bývalého režimu bolo potrebné vydanie stavebného povolenia, o čom svedčí rozhodnutie o využití územia zo dňa 15.3.1985, týkajúce sa iného parku v Košiciach, Borovicového hája. V predmetnom rozhodnutí je explicitne uvedené, že pred vydaním stavebného povolenia je nutné pozemok majetkovoprávne usporiadať a predložiť list vlastníctva. V tomto konaní žalovaný nepredložil ani rozhodnutie o využití územia a keďže pozemky pod parkom neboli majetkovoprávne usporiadané, nemohlo byť vydané ani stavebné povolenie. Nepredloženie stavebného povolenia a kolaudačného rozhodnutia a ani územného rozhodnutia nemožno zhojiť tým, že žalovaný tieto doklady v archíve nenašiel, keď predložil rozsiahle historické dokumenty z roku 1968, 1975, 1980 a 1985. Žalovaný teda neunesol dôkazné bremeno na preukázanie tvrdenia, že na pozemkoch žalobcu je povolená stavba. Iba samotná existencia parku a jeho užívanie verejnosťou neznamená, že ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov. Súd teda v rozpore s vykonaným dokazovaním usúdil, že park Anička je stavbou povolenou. Nezohľadnil pritom tú skutočnosť, že komunistický režim v dobe od 1948 až do 1989 porušoval základné ľudské práva a svoje vlastné zákony a svojvôľu štátu potvrdzuje aj samotná skutočnosť, že park Anička bol zriadený na cudzích pozemkoch bez súhlasu vlastníkov. Podľa žalobcu žalovaným predložené štúdie, kanalizačný projekt a povolenie na detské ihrisko nie sú dokladmi, ktoré by preukazovali povolenie parku Anička. Skartáciu dokumentov nie je možné pričítať na ľarchu vlastníkov pozemkov. Súd teda nemôže prezumovať legálnosť stavby. Za rozhodujúce však považuje to, že na jeho pozemkoch je verejná zeleň a k tejto vecné bremeno v zmysle

§ 4 zák. č. 66/2009 Z.z. nevzniklo. Vecné bremeno sa vzťahuje iba na pozemky pod stavbami, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa právnych predpisov, pričom pozemok pod stavbou je iba pozemok, na ktorom stojí stavba. Za stavbu sa nepovažuje na účely zák. č. 66/2009 Z.z. cintorín, športový areál alebo verejná zeleň, nakoľko o nich hovorí zákon v § 1 ods. 2 a nie v § 1 ods. 1. Pokiaľ by boli aj tieto považované za stavbu, nemal by zákonodarca dôvod uvádzať ich samostatne v § 1 ods. 2. Rovnako tiež zákonodarca chápe pod pojmom stavba stavebnú konštrukciu, postavenú stavebnými prácami zo stavebných výrobkov, ktorá je pevne spojená so zemou alebo ktorej osadenie vyžaduje úpravu podkladu. Vyplýva to z poznámky č. 4 v § 2 ods. 1, ktorá sa odvoláva na § 43 stavebného zákona. Zákonodarca sa teda neodvoláva na § 43a stavebného zákona. Vecné bremeno teda vzniklo iba k pozemkom pod stavbami, ktoré sú uvedené v § 1 ods. 1 cit. zák., a nie k takým pozemkom, na ktorých sa nachádza cintorín, športový areál alebo verejná zeleň. Na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom, na ktorých je umiestnený cintorín, okrem pozemkov vo vlastníctve cirkvi, športový areál alebo verejná zeleň, ak tieto prešli do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu, sa primerane vzťahuje zák. č. 66/2009 Z.z. Podľa názoru žalobcu sa zákon primerane použije iba na usporiadanie vlastníckych vzťahov, čo nezahŕňa zriadenie vecného bremena. Aj keď žalobca v odvolaní nesúhlasil s aplikáciou zák. č. 66/2009 Z.z., považoval za potrebné v odvolaní sa vyjadriť aj k odplate za vecné bremeno, pričom vyjadril svoj nesúhlas so záverom súdu o ustálenej rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR v otázke jednorazovej odplaty. Ustálená rozhodovacia prax bola práve opačná a vychádzala z odplaty za vecné bremeno vo forme opakujúcich sa plnení, pričom poukázal na viaceré rozhodnutia okresných aj krajských súdov. Aj z tohto dôvodu mal legitímne očakávanie, že súd, ak bude aplikovať zák. č. 66/2009 Z.z., prizná mu opakovanú náhradu. Zdôraznil, že zákonodarca v zák. č. 66/2009 Z.z. nehovorí nič o odplate za zriadenie vecného bremena, žalobca preto nemohol vedieť, že má žiadať jednorazovú odplatu. Zákonné ponechanie otázky primeranej náhrady na rozhodnutie súdu nespĺňa ani požiadavku vedomosti o výške primeranej náhrady, ani požiadavku včasnosti poznania o okamihu, v ktorom vlastník dostane primeranú náhradu. Nestotožnil sa s názorom prezentovaným najvyšším súdom v jeho rozhodnutí sp.zn. 2Cdo/194/2018, že právny názor vyslovený v rozsudkoch sp.zn. 7Cdo/26/2014 a sp. zn. 3Cdo/49/2014, ktoré sa týkali priznávania primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, je plne prijateľný a použiteľný aj na priznávanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zák. č. 66/2009 Z.z., a to najmä s poukazom na cieľ zák. č. 66/2009 Z.z. - vyporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom, na ktorých obce a samosprávne kraje majú postavené stavby. Argumentoval tým, že ak odplata má byť jednorazová, tak nič nedonúti obce a samosprávne kraje, aby pristúpili k vysporiadaniu vlastníckych vzťahov k pozemkom pod ich stavbami. Výkladom § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z. o jednorazovej odplate sa popiera zmysel prijatej právnej úpravy a súdy by odobrili nečinnosť obcí a samosprávnych krajov a schválili ich postup. Vlastníci nemajú žiaden právny prostriedok, aby donútili obce a samosprávne kraje k usporiadaniu vlastníckych vzťahov. Poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp.zn. 4MCdo/2/2014, ktoré deklaruje opakovanú náhradu za vecné bremeno podľa § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z. Podľa názoru žalobcu, ak by chcel zákonodarca zriadiť vecné bremeno s jednorazovou odplatom, bol by to zakotvil priamo do zákona. Ani zo žiadneho ustanovenia Občianskeho zákonníka nevyplýva, že odplata za vecné bremeno má byť jednorazová. Súdy sa pritom ustálili v rozhodovacej praxi, že odplata za vecné bremeno podľa zák. č. 66/2009 Z.z. má byť vo forme opakujúceho sa plnenia. Pri jednorazovej odplate ide len o iluzórnu ochranu vlastníckeho práva z dôvodu existencie inštitútu premlčania. Vlastníci dotknutých pozemkov teda zo žiadneho ustanovenia zák. č. 66/2009 Z.z. sa nedozvedeli, že si majú požiadať jednorazovú odplatu za zriadenie vecného bremena, a to v premlčacej dobe počítanej odo dňa účinnosti tohto zákona. Ani novela zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách - zák. č. 257/2022 Z.z. nepriniesla vlastníkom pozemkov žiadny nástroj, vďaka ktorému by mohli prinútiť obce a samosprávne kraje pozemky vysporiadať. V § 8i ods. 1 zák. 257/2022 Z.z. je výslovne uvedené, že žiadosť o jednoduché pozemkové úpravy podáva obec alebo VÚC a nie vlastník pozemku. Žiadateľ je navyše povinný preukázať, že vlastník pozemku s ním odmietol uzatvoriť kúpnu alebo zámennú zmluvu, inak okresný úrad pozemkové úpravy nepovolí. Vlastníci pozemkov by radi situáciu riešili predajom alebo zámenou pozemkov. Problém však je, že obce a VÚC sú pasívne a nesnažia sa pozemky pod stavbami vysporiadať, vlastníkom nenavrhujú odkúpenie alebo zámenu a nerobia jednoducho nič, pričom im vyhovuje užívať cudzí majetok. Ak by obce a samosprávne kraje zaplatili jednorazovú odplatu za vecné bremeno, tak niet dôvodu, prečo by mali pristupovať k pozemkovým úpravám, k zámenným zmluvám alebo k vyvlastňovaniu. Aj z tohto dôvodu výklad o jednorazovej odplate popiera cieľ a zmysel zák. č. 66/2009 Z.z. V závere vytkol súd, že sa nevyporiadal s princípom právneho štátu a princípom legitímnych očakávaní žalobcu. Žalobca pri podaní žaloby vychádzal z legitímneho očakávania, že odplata mu patrí, lebo tak súdy rozhodli už v predchádzajúcich

konaniach, a že táto odplata je opakovaná. Znovu poukázal na mnohé rozhodnutia, kde súdy priznali opakujúcu sa odplatu. Žaloba bola podaná teda na základe existujúcej judikatúry na tomto súde a na odvolacom súde, ktorá tu už bola desať rokov. Nemôže preto ani najvyšší súd a ani okresný súd a ani zákonodarca po jedenástich rokoch od účinnosti zákona povedať, že odplata za vecné bremeno podľa zák. č. 66/2009 Z.z. je jednorazová, navyiac v čase, kedy už obce a samosprávne kraje môžu vznášať námietku premlčania, lebo je to v rozpore s princípom právneho štátu a princípom legitímnych očakávaní a v rozpore s čl. 20 Ústavy SR. Zo všetkých týchto dôvodov považuje rozhodnutie za nezákonné a navrhuje ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

18. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

19. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

20. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 21. februára 2023 o 9.15 hod. v pojednávacej miestnosti č. dverí 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 14. februára 2023 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP.

21. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP, t.j. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (d/), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h/).

22. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

23. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a neboli zistené žiadne porušenia procesných práv ani iná vada konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

24. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom konania.

25. Žalobca v odvolaní v podstatnej časti už len opakuje argumenty uvádzané v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, a preto jeho odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery.

26. Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvej inštancie o vzniku vecného bremena v prospech žalovaného k pozemkom v podielovom spoluvlastníctve žalobcu, na ktorých sa nachádza park Anička, v zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z., za ktoré žalobcovi patrí jednorazová náhrada a túto si mohol uplatniť do troch rokov od účinnosti zákona, t.j. do 1.7.2012. Rovnako sa odvolací súd stotožňuje aj so záverom súdu o dôvodne vznesenej námietke premlčania žalobou uplatneného nároku zo strany žalovaného, vrátane jeho záveru, že z obsahu spisu nevyplývajú žiadne okolnosti, pre ktoré by sa na takto vznesenú námietku premlčania nemalo prihliadať.

27. Súd svoje úvahy, ako dospel k vyššie uvedeným záverom, vrátane záveru, že na dotknutých pozemkoch sa nachádza povolená stavba - park Anička v zmysle § 43a zák. 50/1976 Zb. a nejde teda o verejnú zeleň, podrobne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku s poukazom na zistený skutkový

stav, právne predpisy, ktoré aplikoval a judikatúru z ktorej vychádzal. Tieto úvahy sú vecné, správne, niet v nich žiadneho logického rozporu a odvolací súd sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje a na tomto mieste ich neopakuje.

28. Odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, keďže ide o skutočnosti, ktoré boli uplatnené už konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd náležite vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu.

29. Podstatou odvolacích námietok žalobcu je nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, keď aplikoval v prejednávanej veci zák. č. 66/2009 Z.z., ktorý sa podľa neho na prejednanú vec nevzťahuje, pretože k pozemkom v jeho podielovom spoluvlastníctve nevzniklo vecné bremeno, keďže na nich nie je žiadna stavba. Argumentuje tým, že na dotknutých pozemkoch je verejná zeleň a vo vzťahu k pozemkom, na ktorých sa nachádza verejná zeleň (§ 1 ods. 2 zák. 66/2009 Z.z.), nevzniklo vecné bremeno podľa § 4 ods. 1 cit. zák., ktoré vzniklo iba k pozemkom zastavaným stavbami v zmysle § 1 ods. 1 cit. zákona. Uplatňuje si preto vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovaného, ktoré vzniká užívaním jeho pozemkov bez právneho dôvodu a bez akejkoľvek finančnej úhrady. Pre prípad, že by odvolací súd mal za to, že park Anička je stavbou, argumentuje tým, že nejde o stavbu povolenú, pretože žalovaný nepredložil územné rozhodnutie, ani stavebné povolenie, či kolaudačné rozhodnutie. Nakoniec argumentuje tým, že aj keby išlo o priznanie náhrady za vzniknuté vecné bremeno, táto má byť opakovaná, poukazujúc na konštantnú, viac ako desať rokov pretrvávajúcu prax okresných a krajských súdov.

30. Všetky tieto skutočnosti uvádzal žalobca už v konaní na súde prvej inštancie a na všetky tieto námietky súd prvej inštancie dal náležitú odpoveď v odôvodnení rozsudku, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje, odkazuje naň a na tomto mieste ho neopakuje.

31. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

32. Predmetom konania bolo zaplatenie sumy 6.493,97 € s prísl., ktorej sa žalobca domáhal titulom opakovanej náhrady za zákonné vecné bremeno, ktoré vzniklo k pozemkom v jeho podielovom spoluvlastníctve v zmysle zák. č. 66/2009 Z.z. (§ 4 v spojení s § 1 ods. 2). Neskôr zmenil právnu kvalifikáciu žalobou uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka argumentujúc tým, že vecné bremeno podľa § 4 zák. č. 66/2009 Z.z. k dotknutým pozemkom, na ktorých sa nachádza verejná zeleň, nevzniklo.

33. V odvolaní poukázal na to, že v čase podania žaloby boli priznávané opakované náhrady, a preto legitímne očakával, že spor bude rozhodnutý v súlade s konštantnou rozhodovacou praxou.

34. Vzhľadom na spornosť charakteru žalobou uplatneného nároku súd správne skúmal, či k pozemkom v podielovom spoluvlastníctve žalobcu vzniklo vecné bremeno v zmysle zák. č. 66/2009 Z.z. a z vykonaného dokazovania správne uzavrel, že na dotknutých pozemkoch sa nachádza park Anička, slúžiaci na športovorekreačné využitie, ktorý je inžinierskou stavbou - oddychovým parkom podľa § 43a ods. 3 písm. p/ zák. č. 50/1976 Zb. Ide teda o stavbu v zmysle § 1 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z., z vykonaného dokazovania uzavrel, že ide o stavbu povolenú, a preto k pozemkom pod touto stavbou vzniklo v prospech žalovaného vecné bremeno v zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z. Nesporným v konaní bolo, že žalovaný nadobudol túto stavbu - park Anička v zmysle zák. č. 138/1991 Zb. na základe delimitačného protokolu a hospodárskej zmluvy z roku 1983 (listiny obsiahnuté v spise Okresného súdu Košice II pod sp.zn. 10C/46/2019).

35. Zároveň sa súd správne vyporiadal aj s otázkou, že v prípade, že by park Anička nebolo možné považovať za stavbu v zmysle § 1 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z., ale išlo by o verejnú zeleň podľa § 1 ods. 2 zák. č. 66/2009 Z.z., aj k pozemkom podľa § 1 ods. 2, teda k pozemkom, na ktorých je verejná zeleň a prešla do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu, vzniklo zákonné vecné bremeno podľa § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z.

36. Aj podľa názoru odvolacieho súdu primeranú aplikáciu zákona č. 66/2009 Z.z. na pozemky podľa § 1 ods. 2 nemožno zúžiť iba na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom, keďže zákon nevyklučuje zriadenie zákonného vecného bremena aj k pozemkom podľa § 1 ods. 2 cit. zákona.

37. Usporiadaním vlastníckych vzťahov v zmysle § 2 zák. č. 66/2009 Z.z. je poskytnutie náhradného pozemku vlastníčkovi pozemku pod stavbou zámenou zmluvou alebo usporiadanie v konaní o pozemkových úpravách. Do času takéhoto definitívneho usporiadania vlastníckych vzťahov však zákonodarca usporiadal vlastnícke vzťahy k pozemkom v zmysle § 1 ods. 1, ods. 2 cit. zák. tak, že k nim zriadil v zmysle § 4 cit. zák. vecné bremeno.

38. Niet žiadneho rozumného dôvodu, prečo by do času trvalého usporiadania vlastníckych vzťahov nemalo vzniknúť zákonné vecné bremeno aj k pozemkom v zmysle § 1 ods. 2 zák. č. 66/2009 Z.z. a prečo by mal vo vzťahu k nim existovať odlišný režim oproti pozemkom podľa § 1 ods. 1 cit. zák.

39. Keďže zákonodarca v § 1 ods. 2 cit. zák. upravil primerané použitie zákona aj na pozemky, na ktorých je umiestnený cintorín, športový areál alebo verejná zeleň, postavil ich tak na roveň pozemkov, na ktorých sa nachádzajú stavby v zmysle § 1 ods. 1 cit. zák., a teda niet dôvodu pre iný režim pozemkov, na ktorých sa nachádza verejná zeleň oproti pozemkom, na ktorých sa nachádza stavba.

40. Aj vo vzťahu k pozemkom, na ktorých sa nachádza verejná zeleň, teda vzniklo po splnení ostatných zákonom stanovených podmienok zákonné vecné bremeno v zmysle § 4 ods. 1 cit. zák., ako to správne uzavrel súd prvej inštancie.

41. Uvedenú otázku riešil senát 6Co, ktorý je zákonným senátom aj v tu prejednáwanej veci, v rozsudku zo dňa 13. septembra 2022 sp.zn. 6Co/78/2022, kde predmetom konania bola náhrada za užívanie pozemkov, na ktorých sa nachádza Borovicový háj a tento je verejnou zeleňou. Odvolací súd uzavrel, že vo vzťahu k pozemkom, na ktorých sa nachádza verejná zeleň (Borovicový háj), vzniklo zákonné vecné bremeno v zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z. v spojení s ust. § 1 ods. 2 cit. zák., keďže v konaní bol preukázaný prechod tohto Borovicového hája do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu príslušným delimitačným protokolom. Uzavrel teda, že po splnení zákonných podmienok vzniká vecné bremeno do konečného usporiadania vlastníckych vzťahov aj k pozemkom, na ktorých sa nachádza verejná zeleň s poukazom na § 1 ods. 2 cit. zák. Na tomto závere senát prejednávajúci vec zotrúva, aj keď v prejednáwanej veci nejde o pozemok, na ktorom je verejná zeleň, ale pozemok zastavaný stavbou v zmysle § 1 ods. 1 cit. zák.

42. Vzhľadom na skutočnosť, že na pozemkoch v podielovom spoluvlastníctve žalobcu sa nachádza oddychový park, ktorý je inžinierskou stavbou podľa § 43a ods. 3 písm. p/ stavebného zákona, súd prvej inštancie sa správne zaoberal splnením podmienky povolenia tejto stavby v zmysle právnych predpisov platných v čase jej zriadenia. Aj keď žalovaný nepredložil územné rozhodnutie, stavebné povolenie ani kolaudačné rozhodnutie, vychádzajúc z ostatných listinných dôkazov predložených žalovaným, na ktoré súd v odôvodnení aj podrobne poukázal, možno považovať za správne hodnotenie vykonaných dôkazov v tom smere, že je možné prijať záver o tom, že stavba parku Anička bola povolenou, teda vybudovanou na základe administratívneho rozhodnutia.

43. Verejná zeleň bola od roku 1968 plánová ako súčasť stavby PKO Anička s následnou postupnou realizáciou jeho usporiadania ako objektu určeného na oddychovú a športovú činnosť. Následne o stavbe PKO Anička hovoria aj ďalšie listiny predložené žalovaným, na ktoré odkázal súd prvej inštancie a verejná zeleň bola súčasťou areálu parku, kde sa nachádzajú aj pozemky v podielovom spoluvlastníctve žalobcu. Podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ rozhodnutím z 1.9.1975 bolo povolené uviesť do trvalého užívania detské ihrisko na Aničke, ktoré bolo súčasťou PKO, niet dôvodu sa domnievať, že išlo o súčasť vopred nepovolennej stavby - parku Anička. Aj toto rozhodnutie preto nepriamo preukazuje oprávnenosť vystavby PKO Anička tak, ako k tomuto záveru správne dospel aj súd prvej inštancie.

44. Naviac zákon 66/2009 Z.z. v § 1 stanovuje na aplikáciu tohto zákona len dve podmienky: 1/ musí ísť o pozemok pod stavbou vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku a zároveň 2/ stavba prešla do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov (napr. zák.138/1991 Zb. - delimitáciou zo štátu na obec). Iné podmienky nie sú v danom ustanovení stanovené, teda podmienkou nie je ani vydanie stavebného povolenia na stavbu či kolaudačného rozhodnutia (obdobne

rozsudok KS Žilina sp. zn. 30S/54/2016 zo dňa 13.6.2017, sp.zn. 5Co/92/2019 zo dňa 26.11.2019). Zmyslom uvedeného zákona totiž bolo usporiadať vlastnícke vzťahy práve k stavbám a iným objektom, ktoré povolené a skolaudované podľa stavebných predpisov neboli, pretože boli postavené na cudzích pozemkoch (nepatriacich obci, vyššiemu územnému celku).

45. S poukazom na vyššie uvedené je správny záver súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého na pozemkoch v spoluvlastníctve žalobcu je umiestnený park Anička, ktorý je povolenou inžinierskou stavbou - oddychovým parkom podľa § 43a ods. 3 písm. p/ stavebného zákona, preto k pozemkom pod touto stavbou v spoluvlastníctve žalobcu vzniklo v súlade s § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z. dňom 1.7.2009 zákonné vecné bremeno, obsahom ktorého je právo držať a užívať tieto pozemky. Žalovaný tak neužíva pozemky bez právneho dôvodu, ale užíva ich titulom zákonného vecného bremena a žalobcovi tak nebolo možné priznať nárok titulom užívania týchto pozemkov bez právneho dôvodu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka.

46. Pokiaľ ide o charakter náhrady za zákonné vecné bremeno v zmysle zák. č. 66/2009 Z.z., samotný zák. č. 66/2009 Z.z. neobsahuje úpravu priznávania náhrady za zriadenie vecného bremena.

47. Je treba dať za pravdu žalobcovi, že súdnou praxou bolo postupne ustálené, že vlastníkovi pozemku patrí opakujúca sa (nie jednorazová) náhrada vo výške obvyklého nájomného. Súdna prax vychádzala z dovtedajšej rozhodovacej činnosti vyšších súdnych autorít, ktorej základom bol nález Ústavného súdu SR PL. ÚS/42/2015 zo dňa 12.10.2016, pričom už v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS/237/2009 sa ústavný súd priklonil k úvahám o opakovaných platbách primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia. V súlade s takto ustálenou súdnou praxou rozhodoval aj Krajský súd v Košiciach a aj okresné sudy v obvode tohto krajského súdu.

48. Občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Košiciach až na kolégiu dňa 6.4.2022 zaujalo k otázke náhrady podľa zák. č. 66/2009 Z.z. stanovisko, v zmysle ktorého aj v prípade náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva podľa zák. č. 66/2009 Z.z. patrí jednorazová náhrada a tá patrí len vlastníkovi pozemku v čase vzniku vecného bremena, pričom vychádzalo v tom čase už z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR.

49. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 CSP) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017).

50. Ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v otázke priznávania jednorazovej náhrady za zákonné vecné bremeno podľa § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z., ktorá vzniká tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti zákona, t. j. 1.7.2009, pričom sa premlčuje v lehote troch rokov, nepredstavujú len rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/194/2018 zo dňa 26.8.2019 a sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30.11.2020, na ktoré odkázal súd prvej inštancie, ale sú to aj novšie rozhodnutia, ktoré nadväzujú na závery vyššie uvedených rozhodnutí.

51. Rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/194/2018 zo dňa 26.8.2019 a sp. zn. 8Cdo/17/2019 zo dňa 30.11.2020 vychádzajú z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/49/2014 zo dňa 14.4.2016 (R 73/2016) a sp. zn. 7Cdo/26/2014 zo dňa 24.3.2016, ktoré sa týkali priznávania primeranej náhrady za zariadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a konštatovali, že v nich vyslovený právny názor je plne prijateľný a použiteľný aj na priznávanie primeranej náhrady za zariadenie vecného bremena podľa zák. č. 66/2009 Z.z.

52. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v rozhodnutí sp. zn. 8 Cdo/17/2019 odvoláva na akceptovanie vyššie uvedenej judikatúry ústavným súdom, napr. v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 227/2012 a v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 539/2020 zo dňa 28.10.2020, ktorým ústavný súd odmietol sťažnosť proti rozhodnutiu NS SR sp.zn. 2Cdo/194/2018, keď jeho závery nepovažoval za arbitrárne.

53. Aj proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Cdo/17/2019 bola podaná ústavná sťažnosť, ktorá bola rozhodnutím ÚS SR sp. zn. III. ÚS 537/2021 zo dňa 30.09.2021 odmietnutá pri rešpektovaní princípu subsidiarity, lebo o veci sťažovateľov prebieha konanie pred všeobecnými súdmi, spor nebol právoplatne rozhodnutý.

54. Ohľadne otázky priznávania náhrady za vecné bremeno podľa zák. č. 66/2009 Z.z. rozhodovacia prax dovolacieho súdu bola obohatená o ďalšie rozhodnutia, v ktorých sa preferuje priznanie jednorazovej náhrady; jedná sa o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 171/2021 z 27. októbra 2021 a sp. zn. 1 Cdo 99/2019 z 26. januára 2022, ktoré odkazujú v tejto otázke na rozhodnutie NS SR sp. zn. 8 Cdo/17/2019, teda obe vychádzajú z jednorazovej náhrady. Rovnako z úvahy o jednorazovej náhrade vychádzal Najvyšší súd SR aj v rozsudku sp. zn. 2 Cdo/151/2020 zo dňa 31.3.2022.

55. V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Cdo/17/2019 z 30. novembra 2020 je uvedené: „17/ Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že mu nie je známe rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré by meritórne riešilo náhradu za vecné bremeno vzniknuté podľa zákona č. 66/2009 Z. z.. V tejto súvislosti však dovolací súd poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu z 26. augusta 2019, sp. zn. 2 Cdo/194/2018, v ktorom sa najvyšší súd zaoberal aj správnosťou vyriešenia právnej otázky „či vlastník pozemku, na ktorom viazne zákonné vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2019 Z. z., má nárok na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva vo forme pravidelných platieb primeranej náhrady počas trvania núteného obmedzenia vo výške ročného úžitku, ktorý sa viaže k tej časti nehnuteľnosti, v ktorej sa vlastníctvo obmedzuje a či existuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré by bránilo považovať náhradu za obmedzenie vlastníckych práv zákonným vecným bremenom podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. vo forme opakujúceho sa plnenia“ (bod 35.) a následne uviedol: „36. Obdobnú „dovolaciu otázku“ už najvyšší súd riešil v rozsudku z 24. marca 2015, sp. zn. 7Cdo/26/2014, ako aj v rozsudku zo 14. apríla 2016, sp. zn. 3Cdo/49/2014, ktoré sa týkali priznávania primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“). 37. Vyslovený právny názor je plne prijateľný a použiteľný aj na priznávanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z.z.. Aj obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. patrí totiž k tzv. legálnym (zákonným) vecným bremenám, čiže k verejnoprávnym obmedzeniam vlastníckeho práva. Jeho verejnoprávny charakter a jeho povaha nasvedčujú tomu, že sa významne približuje k obmedzeniu vlastníckeho práva zakotveného v zákone č. 182/1993 Z.z.. Svedčí o tom nakoniec aj ich zhodná zákonná konštrukcia. 38. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. ak nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkovi stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je súpis nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu. 39. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z. vlastník pozemku pod stavbou je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania úprav v príslušnom katastrálnom území. 40. Uvedené ustanovenia označili oprávnenie obcí a vyšších územných celkov držať a užívať pozemky pod stavbami, ktoré sú v ich vlastníctve, ako vecné bremeno a v poznámkach pod čiarou odkazuje na § 151n až § 151p Občianskeho zákonníka. Ide však o verejnoprávne obmedzenie vlastníckeho práva, pretože oprávnenie držať a užívať pozemok neprislúcha konkrétnej osobe, ale druhovo vymedzenému subjektu - obci alebo vyššiemu územnému celku a obmedzenie vlastníckeho práva je odôvodnené verejným záujmom. Stavbami sú predovšetkým cestné komunikácie, materské školy, cintoríny, parky a ďalšie všeobecne prospešné zariadenia, ktoré boli vybudované pred rokom 1989. Zriadenie vecného bremena predstavuje spôsob, ako vyriešiť dlhodobu neusporiadanú vzťahy k pozemkom vo vlastníctve iných osôb, na ktorých sa nachádzajú povolené stavby, ktoré boli pôvodne vo vlastníctve štátu a podľa osobitných predpisov prešli na obce a vyššie územné celky. Ide o nedoriešené právne vzťahy z predchádzajúceho spoločenského režimu a zákonodarca prijatím zákona č. 66/2009 Z.z. ustanovil mechanizmy, akými možno usporiadať medzery vo vlastníckych vzťahoch. 41. Tak ako zákon č. 182/1993 Z.z., ani zákon č. 66/2009 Z.z. expressis verbis neuvádza, že vecné bremeno vzniká za náhradu. Ústavný súd však vo svojom rozhodnutí, sp. zn. I. ÚS 474/2013 konštatoval, že aj

keď zákon č. 182/1993 Z.z. neuvádza, že vecné bremeno vzniknuté podľa § 23 ods. 5 vzniká len za náhradu, je potrebné, aby vychádzal z čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a v kontexte s tým aj s právnou úpravou obsiahnutou v pôvodnom ustanovení § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd už skôr uzavrel, že pri nedostatku právnej úpravy možno náhradu za vzniknuté bremeno odvodiť zo všeobecne uznávaných princípov, príkazom na ochranu základných práv a slobôd, teda aj zo základného práva vlastníť a užívať majetok (rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 4Cdo/89/2008). 42. I v prípade zriadenia vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. je primeraná náhrada namieste. Všeobecné súdy vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti plne rešpektujú, že vlastníkom pod stavbami patriacimi obci alebo vyššiemu územnému celku patrí primeraná náhrada podľa všeobecných zásad upravujúcich inštitút vecného bremena determinovaná proporčnosťou a vyvažovaním hodnoty vlastníckeho práva a hodnoty verejného záujmu (rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 10Co/134/2012, uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 19Co/198/2014, uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 4MCdo 2/2014). 43. Ak judikatúra najvyššieho súdu akceptovaná ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z.. Ak tieto legálne (zákonné) vecné bremená majú všetky jednotiace znaky, t. j. ide o obmedzenia vlastníckeho práva založené verejnoprávnymi normami kogentného charakteru s významným prvkom súkromnoprávnym, okruh oprávnených subjektov je vymedzený druhovo a nezapisujú sa do katastra nehnuteľností, vyjadrené v zhodnej právnej úprave, nemôže byť tomu inak ani v súvislosti s finančnou náhradou za obmedzenie vlastníckeho práva. Pre opačný právny názor niet žiadnych presvedčivých argumentov“.

56. Zodpovedaniu otázky, či v prípade, ak vznikol nárok na náhradu za vecné bremeno vzniknuté podľa § 4 zák. č. 66/2009 Z.z. vlastníkom pozemku pod stavbou, ktorá je povolená podľa platných právnych predpisov a prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok, má byť táto náhrada vo forme opakujúceho sa alebo jednorazového plnenia, sa venoval Najvyšší súd SR aj v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/175/2019 zo dňa 27.4.2022. Odkázal pritom na závery rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/26/2014, 3Cdo/49/2014 a 8Cdo/17/2019, v ktorých bola riešená otázka náhrady za zákonné vecné bremeno v zmysle zák. č. 66/2009 Z.z. so záverom, že právo na náhradu pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z. vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona.

57. Všetkými vyššie uvedenými rozhodnutiami bolo prekonané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/2/2014 z 23. apríla 2015, ktoré vychádzalo zo záveru, že náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva možno priznať aj opakovane za určitý časový úsek až do usporiadania vlastníckych vzťahov spôsobom predpokladaným v § 2 zák. č. 66/2009 Z.z.

58. Najvyšší súd SR vo veci sp. zn. 5Cdo/175/2019 tiež uviedol (viď ods. 20. odôvodnenia), že vecné bremeno vzniknuté podľa zák. č. 66/2009 Z.z. treba pokladať vzhľadom na konštrukciu § 2 ods. 1, 2 cit. zák. za nútené obmedzenie vlastníkov síce na dlhý, ale zo zákona vopred určiteľný čas a jednorazová náhrada zohľadňuje povahu a dĺžku trvania núteného obmedzenia vlastníka pozemku pri ustálení výšky tejto náhrady.

59. Treba tiež zdôrazniť, že dovolací súd vo vyššie uvedenom rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/175/2019 zotrval na názore o jednorazovej náhrade napriek argumentom odvolacieho súdu, ktorý v dovolaní napadnutom rozsudku vychádzal z odlišnosti vecného bremena upraveného zák. č. 182/1993 Z.z. a zák. č. 66/2009 Z.z., ktorú videl v časovom obmedzení (dočasnosti) vecného bremena vzniknutého podľa zák. č. 66/2009 Z.z. (do vykonania pozemkových úprav), pričom vecné bremeno vzniknuté zo zák. č. 182/1993 Z.z. je trvalým a konečným riešením usporiadania majetkovoprávných vzťahov vlastníkov bytov a nebytových priestorov k pozemku pod touto stavbou, teda v tomto zákone nie je trvanie vecného bremena žiadnym spôsobom obmedzené. Z týchto dôvodov odvolací súd v dovolaní napadnutom rozsudku neaplikoval závery Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2014 a sp. zn. 3Cdo/49/2014, vzťahujúce na náhradu za vznik vecného bremena v zmysle zák. č. 182/1993 Z.z. Následne odvolací súd s odkazom na rozhodnutie sp. zn. 4MCdo/2/2014 priznal náhradu vo forme opakovanej náhrady. Najvyšší súd konštatoval, že odvolací súd sa záverom o priznaní opakujúcej sa náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva vlastníka pozemku zastavaného stavbou vo vlastníctve

obce alebo vyššieho územného celku vecným bremenom vzniknutým v zmysle § 4 zák. č. 66/2009 Z.z. odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

60. Ako bolo uvedené vyššie, aj senát, ktorý rozhoduje v tu prejednávanvej veci, sa prikláňal k názoru, že ak zák. č. 66/2009 Z.z. vlastníkovi stavby neurčuje žiadnu lehotu na usporiadanie majetkovoprávných vzťahov k pozemku a nenúti vlastníka stavby podať v konkrétnej lehote návrh na začatie konania o pozemkových úpravách a povinnosť vlastníka strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vlastníkom stavby trvá podľa § 4 ods. 2 až do vykonania pozemkových úprav, patrí vlastníkovi pozemku náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva vo forme opakujúceho sa plnenia za konkrétny časový úsek od obmedzenia vlastníckeho práva až do usporiadania vlastníckych vzťahov spôsobom predpokladaným v § 2 zák. č. 66/2009 Z.z.

61. Vzhľadom však na novelu zák. č. 330/1991 Zb., vykonanú zákonom č. 257/2022 Z.z. a s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v otázke jednorazovej náhrady za zriadenie vecného bremena v zmysle § 4 zák. č. 66/2009 Z.z., na ktorú odkazuje odvolací súd aj v tu prejednávanom spore (§ 393 ods. 2 CSP), nie je možné priznanie opakovanej náhrady žalobcovi napriek tej skutočnosti, že v čase podania žaloby žalobca takéto rozhodnutie legitímne očakával vzhľadom na dovtedajšiu rozhodovaciu prax okresných a krajských súdov.

62. Odvolací súd v tu prejednávanvej veci nemá dôvod odkloniť sa od ustálenej rozhodovacej praxe, ktorá bola vyššie popísaná, pretože argumenty uvádzané žalobcom boli predostreté aj v konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 17Co/157/2018, z ktorého rozsudok bol predmetom dovolacieho prieskumu pod sp. zn. 5Cdo/175/2019, pričom túto argumentáciu o rozdielnom charaktere vecného bremena v zmysle zák. č. 182/1993 Z.z. a v zmysle zák. č. 66/2009 Z.z. Najvyšší súd SR nepovažoval za relevantnú pre priznanie opakovanej náhrady za zriadenie vecného bremena.

63. Napadnuté rozhodnutie okresného súdu vychádza z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a nemožno sa preto stotožniť s námietkou žalobcu, že porušuje princípy právneho štátu a princípy legitímnych očakávaní žalobcu.

64. Žalobca je zastúpený právnym zástupcom, ktorému vývin rozhodovacej praxe najvyššieho súdu v čase od podania žaloby (návrhu na vydanie platobného rozkazu) dňa 3.2.2020 musel byť zrejmý a samotná skutočnosť, že v čase podávania návrhu na vydanie platobného rozkazu bola rozhodovacia prax súdov odlišná od stavu v čase rozhodovania súdu, nemôže byť bez ďalšieho dôvodom na priznanie opakovanej náhrady za zriadenie vecného bremena.

65. Vychádzajúc zo záveru, že žalobcovi vznikol nárok na jednorazovú náhradu dňom účinnosti zák. č. 66/2009 Z.z., ktorá sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka a vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania, vecne správne rozhodol súd prvej inštancie, pokiaľ žalobu zamietol, keďže z obsahu spisu nezistil žiadne okolnosti, pre ktoré by na takto vznesenú námietku premlčania nemal prihliadať.

66. Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta, že súd sa vôbec nevysporiadal s otázkou dobrých mravov poukazujúc na skutočnosť, že park je na jeho pozemkoch už 30 rokov a žalovaný mu za užívanie parku nič nezaplatil a neusiloval sa o majetkovoprávne vysporiadanie a nereagoval na jeho ponuku na odkúpenie pozemku a nevysporiadal sa ani s tým, že túto situáciu vytvoril štát, ktorý okupoval pozemky aj žalobcu, budoval bez súhlasu vlastníkov na týchto pozemkoch a žalovaný následne neplatil nájom za tieto pozemky, odvolací súd uvádza, že tieto skutočnosti boli známe súdu zo spisu, ako aj z iných obdobných konaní proti žalovanému, avšak tieto okolnosti nepovažoval za také, pre ktoré by nemal prihliadnuť na vznesenú námietku premlčania.

67. Neušlo však pozornosti dovolacieho súdu, že žalobca počas celého konania na súde prvej inštancie nenamietal, že by žalovaným vznesená námietka premlčania bola v rozpore s dobrými mravmi, teda takýto prostriedok procesného útoku neuplatnil.

68. Ak strana sporu, voči ktorej sa uplatnila námietka premlčania, chce vylúčiť účinky tejto námietky pre rozpor s dobrými mravmi, mala by v zásade tento rozpor v konaní uplatniť a tento rozpor aj náležite preukázať.

69. Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávnej námietky.

70. Podľa ust. § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy ak:

a/ sa týkajú procesných podmienok,

b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

71. V citovanom ustanovení § 366 CSP je vyjadrený systém neúplnej apelácie odvolacieho konania, podstata ktorého spočíva v zásadnej nemožnosti prihliadať v odvolacom konaní na odvolaciu námietku, založenú na uplatnení takého prostriedku procesného útoku alebo procesnej obrany, ktorá nebola uplatnená už pred súdom prvej inštancie, a to až na taxatívne stanovené výnimky - skutočnosti poukazujúce na nedostatok podmienok konania, týkajúce sa sudcu alebo obsadenia súdu, ktorými má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej alebo ktoré odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie.

72. Žalobca v priebehu konania pred súdom prvej inštancie vo svojej argumentácii podľa zistenia odvolacieho súdu rozpor vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi nenamietal a nepreukazoval ani špecifické okolnosti, pre ktoré by bolo možné odprieť žalovanému výkon práva namietat' premlčanie uplatneného nároku. Tento prostriedok procesného útoku žalobca prvýkrát uplatnil až v odvolaní, pritom z odvolania ani z obsahu spisu nevyplývajú skutočnosti, pre ktoré by tento prostriedok nemohol uplatniť už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Táto odvolacia námietka je preto procesne neprípustnou novotou, ktorú nemožno v odvolacom konaní použiť v zmysle § 366 CSP.

73. Odhliadnuc od uvedeného, odvolací súd k tejto námietke pre úplnosť poznamenáva, že žalobca vo svojej argumentácii v odvolaní ani neuviedol žiadnu výnimočnú skutočnosť, pre ktorú by žalovaným vznesená námietka premlčania mala byť v rozpore s dobrými mravmi.

74. Okolnosti, ktoré uvádza žalobca v odvolaní, sa týkajú veľkej skupiny vlastníkov pozemkov, ktoré viedli k prijatiu zákona č. 66/2009 Z.z. s cieľom vysporiadať vlastnícke vzťahy k pozemkom a nejde teda o také výnimočné okolnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že vznesená námietka premlčania je uplatnená v rozpore s dobrými mravmi. Správne preto súd konštatoval, že zo spisu nevyplynuli žiadne okolnosti, pre ktoré by nemal na námietku premlčania prihliadať a tento záver súd uviedol napriek tomu, že zo strany žalobcu nebol namietaný rozpor vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi.

75. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, vrátane výroku o trovách prvoinštančného konania.

76. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol žalobca neúspešný, nemá preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania a vznikla mu povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnému žalovanému. Žalovanému však trovy odvolacieho konania preukázateľne nevznikli, preto odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

77. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).